

En dan gaan we nu sluipen

We leven weer midden in het congresseizoen. Het is voorjaar en de zalen zijn in volle bloei, nadat eerder met folders op ruime schaal is gezaaid. Het ene congres is natuurlijk beter dan het andere, maar kennelijk halen we er met z'n allen voldoende uit om ons regelmatig bij een balie te melden. Recent gebeurde dat weer bij het congres over 'kwaliteit in innovatie'. Er waren zelfs zoveel mensen aan de balie dat de minister dreigde voor een halfvolle zaal te moeten spreken. Gelukkig was de organisatie innovatief genoeg om procesdoorbrekend te werken: 'ga maar in de zaal zitten en haal die badge later maar op'.

Dit soort momenten roept bij mij altijd de herinnering aan prinses Juliana op. In 1995 mocht ik een groot congres organiseren over 'kansen op de arbeidsmarkt voor mensen met een verstandelijke handicap.' Het moest een evenement worden met minstens vijf departementen en heel veel partijen uit het veld. Daar hoort natuurlijk een echt belangrijk iemand bij en uiteindelijk viel de keuze op Juliana, inmiddels afgetreden en dus 'prinses' Juliana. Als reactie op onze correspondentie kregen we te horen dat ze inderdaad wilde komen, maar op de strikte voorwaarde dat het een informeel bezoek zou zijn. Dit betekende bijvoorbeeld dat de deelnemers van te voren moesten worden geïnstrueerd dat de mensen niet mochten gaan staan als zij de zaal binnenkwam. Ze zou rechtsomkeert maken als dat toch zou gebeuren.

Bij haar komst bleek duidelijk dat ze dat zeer letterlijk bedoelde. Eigenlijk was de instructie nog niet expliciet genoeg geweest. Wat ze bedoelde was dat niemand zou merken dat ze er was. Gelukkig had de dagvoorzitter het de deelnemers goed ingepeperd. Niemand durfde ook maar om te kijken toen ze halverwege het programma de zaal inkwam, al kon je wel allerlei nekken zien bewegen. Nadat ze dat had vastgesteld, pakte ze mijn hand en zei: 'kom, dan gaan we nu sluipen.' En terwijl de hele zaal deed of niemand er iets van merkte, slopen wij op onze tenen naar de voorste rij, waar ik haar afleverde naast haar gezelschapsdame.

Zelf zocht ik nog even oogcontact met de dagvoorzitter. Dat was om hem te bedanken en om hem te herinneren aan de rest van de instructie. Dat was dat er geen, ik herhaal geen, afkortingen mochten worden gebruikt. Zoals ze op de gang nog eens tegen me had gezegd: 'het kan wel om een hockeyclub gaan'.

Er was tot slot nog een reden waarom ik haar aanwezigheid nooit zal vergeten. Het hoogtepunt van het congres was een 10 minuten durende diapresentatie. Dit was nog in het pré-PowerPoint tijdperk. Zes projectoren zouden samen hun werk doen. De jongens, die dat samen met mij hadden gemaakt, hadden de apparatuur de avond ervoor uitgebreid getest. Een was zelfs naast de spullen blijven slapen. Natuurlijk ging het toch mis. De zaal werd donker gemaakt, de presentatie werd aangekondigd, de eerste dia verscheen – en toen niets meer. Doodse stilte. Achteraf zal het niet langer dan dertig seconden hebben geduurd voordat (letterlijk) de stekker weer in het stopcontact zat, maar voor mij waren het eeuwigheden. Behalve het duister van de zaal en het bonken van mijn hart herinner ik mij nog maar één ding, een stem, ergens vanaf de eerste rij:

'Ach, die arme jongens.'

Wij kwalikundigen zijn bijna uit de aard der zaak ook conferentiedeskundigen en verwachten natuurlijk steeds kwaliteit. Maar we weten ook dat die verwachtingen niet altijd waar worden gemaakt. Dat op het moment suprême de techniek de spreker in de steek laat. Heb dan ook een moment van mededogen.

En wij weten ook dat sommige mensen wel heel goed laten merken dat ze er zijn en belangrijk doen. Denk dan maar aan Juliana en zeg: 'Joh, ga toch sluipen.'

Peter Noordhoek
www.northedge.nl